

Enyorança

Carles Bonet | Senador d'Esquerra | carles.bonet@senado.es

Tinc enyorança de la millor socialdemocràcia europea. De Clement Attlee (1883-1967), de Hugh Gaitskell (1906-1963), de Willy Brandt (1913-1992), de Helmut Schmidt (1918)... Dels que van construir Europa i el seu model de benestar. I tinc la sensació que l'esquerra ha perdut aquests referents i que es distreu de retrobar la seva identitat a base d'ocupar-se d'una multitud de tòpics i de reivindicacions, algunes de les quals no passen de cursileries progressives.

Pascal Bruckner (1948) diu que les esquerres han de decidir si s'ocupen de l'individu i de valors universals o es dediquen exclusivament a defensar les minories. I és que estem més còmodes donant suport a una munió de causes –antiglobalització, antibolonya, antinuclears, multiculturalisme, multireligiositat...– que no pas en tractar de proposar un món segons la perspectiva europea. L'ideal seria generalitzar el model europeu de l'estat del benestar. Però com pot influir Europa en el món davant dels Estats Units d'Amèrica, de Rússia o de la Xina? Com ho pot fer sense una forta política internacional recolzada en una política de defensa adient? I aquí trobem el primer problema: el complex de bonisme de les esquerres les porta cap a un antimilitarisme radical. Però no hi ha volta de full. Mentre Europa no tingui portaavions arreu del món no tindrà pes en el concert internacional i, per tant, la manera europea d'entendre la globalitat –més social i més democràtica que la dels americans, russos i xinesos– no es podrà exportar.

I si a l'exterior d'Europa la cosa és difícil, a l'interior també. En unes societats «de l'opulència», dels *media*, de les grans corporacions i de l'estesa classe mitjana, és difícil encertar un discurs dirigit als més desfavorits i a igualar les oportunitats i les rendes dels diversos segments socials. A part del segment exclòs

–el quart món– les diferències econòmiques i socials per a una majoria dels ciutadans no són tan escandaloses com a d'altres indrets. A més, l'oferta d'esquerres no pot ser «revolucionària», ha de passar per les urnes. I això vol dir –i si veiem per quins estrets marges guanyen les dretes o les esquerres a Europa– que la batalla es dirigeix en una franja de la classe mitjana que decideix canviar el vot, i en la propensió a l'abstenció de l'electorat d'esquerres. El filòsof Daniel Innerarity (1959) assegura que la propensió a l'abstenció de les esquerres es produeix perquè esperen molt de la política i això fa que tinguin un major potencial de decepció. En canvi a la dreta li costa més decebre's i continua votant els seus, passi el que passi. El desprestigi de «tota la classe política» afecta sobretot les esquerres. Un mecanisme que saben –i usen– tots els mitjans de comunicació proclius a la dreta. En conseqüència, les esquerres han de tenir molta cura en prestigiar l'acció política amb el seu comportament rigorós i honest. I això, no sempre passa. |